

gende Svagelighed, væsentlig forarsaget ved Overanstængelse, som er bevirket ved, at han har maattet anvende al sin Kraft paa ved Privatarbejde at staae Midler tilveie til, ved Siden af Lønningen, at tjene til Underhold for sin store Familie, Kone og 7 Børn. Bore Aar have altid været meget smaa, men ved Forsørgerens Død er jeg bleven meget uheldig stillet. Vel er jeg ved Pensjonsbrev af 26de Februar 1887 Lit. E. Nr. 1573, fra 1ste samme Maaned tilstaaet en aarlig Pension af 107 Kr. 64 Ø., men da mit Helbred i flere Aar har været meget nedbrudt, er jeg ude af Stand til ved strengt legemligt Arbejde at erhverve det Fornødne til Forsjorgelse af de 6 Børn, som endnu ikke kunne undvære min Støtte. Uagtet 2 af Børnene ere konfirmerede, saa er den ene af dem, en Datter, som Følge af Svækkelse i den ene Arm, foranlediget af Kirtelsvaghed, ude af Stand til at kunne paatage sig nogen Blads, og den anden af dem, en Søn, er vel anbragt i Lære, men paa den Betingelse, at jeg endnu i 3 Aar skal holde ham med Kost, Logis og Klæder, hvorfor jeg kun som Bederlag erholder en høit ubetydelig ugentlig Godtgjørelse. De øvrige 4 forsørgede Børn ere i en Alder af 14, 10, 8 og 4 Aar, og den ældste af dem har for et Par Aar siden, i den Fabrik, i hvilken han arbejdede den halve Dag, havt det Uheld, at saa sin høire Haand kvæstet i en saadan Grad, at den maatte amputeres. Ved gode Menneffers Hjælp blev jeg sat i Stand til at kunne lade ham tilflyde en bedre Undervisning, end Forholdene ellers vilde have tilladt, saa at han mulig derved ad Aare vil blive i Stand til at kunne bane sig en selvstændig Livsvei. Det vil af Foranstaaende være klart, at jeg ikke uden Understøttelse vil kunne opdrage mine Børn, naar jeg ikke skal falde Tattigvæsenet til Byrde, jeg tillod mig derfor at indsende Andragende til Krigsministeriet om at tilstaaes en ekstraordinær Understøttelse til Hjælp ved Børnenes Opdragelse, men desværre har Ministeriet ikke ment at være berettiget til at bevilge mig saadan Hjælp, da Pensjonsloven ikke giver tilstrækkelig Hjæmmel dertil, og Andragendet er derfor bleven afflaaet. Jeg tillader mig derfor i al Erbødighed at henvende mig til den høitærede Rigsdag, om at komme mig til Hjælp med Hensyn til at bevilge mig en Understøttelse indtil Børnenes Konfirmation, idet jeg selvfølgelig henstiller til den høie Rigsdags Velvillie at træffe nærmere Bestemmelser med Hensyn til det Beløbs Størrelse, som eventuelt vil kunne tilstaaes mig."

Da det ikke foreligger tilstrækkelig oplyst for Udvalget, om Trompeter Høegs hele Tjenestetid er lagt til Grund for Sarkens Pensjonsberegning, foreslaas Andragendet henvist til Krigsministerens Undersøgelse.

26. Fra Kul- og Brændehandlerne Olsen & Møller af Kjøbenhavn om Erstatning af Statskassen for lidt Næringstab. (Indbragt den 7de December 1887 af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds, Hørup).

Andragendet er saahdende:

"I 1884 indgav vi det herved medfølgende Andragende til det høie Folkething om at erholde en Godtgjørelse af Statskassen for det Tab, der var tilføiet os i vor Virksomhed som Kul- og Brændehandlere ved at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet havde udleiet Nabopladsen til vort Etablissement til en Konkurrent i samme Art Handel, og erholdt derefter en Meddelelse fra Thingets Formand om at Sagen var afgivet til bemeldte Ministerium. Denne Meddelelse forstod vi paa Grund af vort Ubejendstfab til Forretningsgangen som en Meddelelse om, at Sagen derefter vilde gaa i Orden og forholdt os altsaa rolige indtil vi i Sommer ved Forespørgjel i Ministeriet erfarede, at Sagen var henlagt og at der for at Sagen kunde fremmes indbrødes en direkte Indstilling fra det høie Folkething ved et Forslag om et Tillæg paa Finantsloven om en Sum til Stadesløsholdelse for os eller lignende for at Sagen kunde nyde Fremme, da det høie Ministerium ikke mente at kunne indsette en saadan Sum paa den ordinære Finantslov efter det Foreliggende. Vi tillade os derfor paany at fremsende vort tidligere Andragende og at anholde om, at der fra det høie Folkething maa ske et direkte Forslag om en Stadesløsholdelse til os ved et Tillæg til Finantsloven."

Det ovenfor omtalte Andragende, som forelaa i Samlingen 1883—84, blev, da Udvalget ønskede Sagen nærmere oplyst, henvist til Ministeren for Kirke- og Under-